

El missatger

Un relat de: [josepsalatermens](#)

En el més pregó del silenci de la meua ànima, quan em són indiferents els sons que m'arriben a l'oïda, quan entremig dels meus pensaments s'obre una clariana, apareix ell, l'ésser missatger, vestit amb una peça de roba llarga que l'arriba als peus de color de la terra, no li puc veure el seu rostre, la seva veu és asexual, però l'interpreto masculina i que duu el pes de qui té tot el coneixement del què és la realitat de l'univers. Em diu amb veu clara, serenament: Estàs a prop del final del teu viatge.

Després es gira i s'allunya amb passes lentes, però segures, ell sap que ja ha complert la seva missió, no ha fet cap presentació, no ha afegit al missatge cap mena d'explicació, per tant no sé res d'ell, d'aquest ésser, no sé pas quin és el seu origen, la seva naturalesa, de part de qui ve, res de res.

En principi em quedo astorat i amb por, procuro convèncer-me de què potser no és el que m'ha semblat sentir, que quan ha dit viatge no es refereix a la vida, sinó a una etapa d'aquesta, però sóc prou conscient que només estic defugint de la certesa que ha quedat força clara.

Poso voluntat per restar seré, de no esverar-me, de fet havia de succeir, tots ho sabem, tots esperem que se'ns acabi el ser a aquest món i un dia marxem qui sap on.

Mes que haig de fer a partir d'ara?

El treball que tinc m'agrada, en gaudeixo, per tant no el deixaré pas. Visc sol a una casa vella de poble on m'estic molt a gust. Ara que hi penso, ja no cal que esmerci temps i diners en fer-hi obres.

Penso que no em cal de canviar la meua manera de viure, però si em farà una assegurança de vida, almenys la gent que tinc propera a mi i que depenen econòmicament del meu sou, quan rebin el cop, disposaran d'un temps per subsistir mentre es preparen per ser autosuficients.

Procuraré d'evitar qualsevol relació amb persones que em desagraden, per què haig de fer despesa del poc temps que em queda amb elles quan em fan sentir malament i no m'aporten cap mena de profit?

Posaré més interès en ajudar a tothom que ho necessiti, encara que només es tracti d'un breu somriure, i esperaré, esperaré...